

i Aar, foreslaar Forandringer, maa vi i alle Tilfælde gaa til nyt Lovgivningsarbejde paa dette Omraade.

Hvad den anden Indvending angaar, vil jeg sige, at det er ejendommeligt, at det er Socialdemokratiet, der benytter den Omstændighed, at der skulde være saakaldte Uklarheder i Lovforslaget, til at søge at faa dette standset, thi Uklarhederne findes kun, hvis saadanne overhovedet findes, med Hensyn til Fordelingen af Ansvar et mellem Rederierne, mellem de saakaldte Kapitalister, hvorimod der ikke er mindste Uklarhed paa det Punkt, som Flertallet anser for det vigtigste, der, hvor man søger at dække den ubemidlede Befolkning, der rejser, mod Følgerne af Sammenstød. Mindretallet vil være ganske ude af Stand til her at vise et Punkt, hvor der er noget, der ikke kan opfattes fuldstændig klart.

Der blev saa sagt, at hvis Lovforslaget vedtages i den foreliggende Skikkelse, skulde det være betydningsløst. Den gamle § 2, andet Stykke, skulde altsaa have været det dominerende i Forslaget. Dette er heller ikke Tilfældet. Forholdet er omvendt, at § 2, andet Stykke, har en yderst ringe Betydning. Jeg bør maaske her fremhæve, at der under Udvalgets Arbejde og ved Drøftelsen Mand og Mand imellem har hersket ganske overdrevne Forestillinger om Rækkevidden af den foreslaaede Bestemmelse. Man har troet, at naar Rederne fik § 2, andet Stykke, strøget, betød det, at de slap for et Ansvar, som de ellers havde paa en hel Række Omraader. Man har troet, at en Passager, naar § 2, 2det Stykke, blev bibeholdt, var dækket mod enhver Fare, der mødte ham paa Søen. Intet kan være mere fejlagtigt end dette. Dette Lovforslag indskrænker sig til at være et Forslag angaaende de Skader, der er sket som Følge af Skibssammenstød, og al anden Fare er altsaa uberørt deraf. Men dertil kommer, at vor nu eksisterende Lovgivning, altsaa den Lovgivning, der har været afgørende for Rederne hidtil, kun lægger Ansvar et paa Rederne, som jeg nævnede før, naar der er en strafbar Skyld, men ikke, naar der er en ikke strafbar Skyld, og endelig har der hidtil været og er fremdeles en Begrænsning, som er den, at Rederne kun hæfter

for den Skade, de maaske kan komme til at forvolde, med det, der kaldes Søformuen, det vil sige med Skibets og Fragtens Værdi. Man vil altsaa se, at der er en hel Række Forhold tilbage, hvor Passageren ikke er dækket. Jeg skal blot pege paa et hædeligt Sammenstød med et Isbjerg, saaledes som vi saa det ved „Titanic“-Katastrofen, paa almindelig Grundstødning, Ildebrand o. s. v. Der er altsaa en Række Forhold, der er uberørte af de Ansvars- eller Ulykkesforhold, hvorom denne Lov søger at træffe Bestemmelser. Her er kun Tale om Skyldforhold, og Loven her indfører en yderligere Betyggelse for den, der sejler, idet han ved, at hvis der hænder ham en Legemsbeskadigelse eller Død, vil han eller hans efterladte faa Erstatning, naar der blot er Skyldforhold, uanset om der er Strafforhold. Yderligere indføres den Bestemmelse, at han kan henvende sig til hvilket af Rederierne han vil. Tænk vi os for Eksempel, at et ganske lille Skib kommer til at paasejle et stort Skib med det uheldige Udfald, at der sker en Katastrophe for det store Skib med stort Tab af Menneskeliv, vil det lille Skib være ude af Stand til at dække Tabet. Og saa er Forholdet faktisk, at hvis det store Skib ved sin Manøvrering har blot en rent minimal Del af Skylden, kan det komme til at betale hele Erstatningen. Ja, man kan gaa endnu videre: Hvis den tilskadekomne ser, at det ene Land har gunstigere Erstatningsregler for ham end det andet, kan han vælge det første. Lad os tage det Tilfælde, at Manden er kommet til Skade som Følge af Sammenstød mellem et amerikansk og et dansk Rederis Skibe. Hvis han da har den Opfattelse, at de amerikanske Domstole vil tilkende ham rundeligere Erstatning end de danske Domstole, kan han selv vælge at søge sin Ret ved de amerikanske Domstole og hos det amerikanske Rederi fremfor hos det danske. Man vil se, at det er betydelige Fordele, der herved hidføres for de tilskadekomne, og at Loven kort sagt har en human Karakter.

Man bør da maaske spørge: Hvor vil Bestemmelsen i § 2, andet Stykke — den, som man fra socialdemokratisk Side har lagt saa stor Vægt paa —, overhovedet kunne komme til at faa Betydning? Jeg